

DESIRE®

A romantic couple embracing on a bed. The man is wearing a white shirt and dark trousers, and the woman is wearing a yellow dress. They are sitting on a bed with a purple patterned blanket. The woman is holding the man's face, and they are looking at each other with affection.

Andrea Laurenceová
Rajská zahrada

 HARLEQUIN®

ANDREA LAURENCEOVÁ

RAJSKÁ ZAHRADA

PŘEKLAD

RENÉ SKALSKÝ

Milá čtenářko,

když jde o rodinu, tak v případě potřeby většina z nás nezaváhá a přispěchá na pomoc. Je jedno jak daleko od sebe žijeme, jak často se vidíme, či jestli jsme někdy měli nějaké spory. Když v rodině někdo potřebuje pomoc, mobilizujeme své síly stejně, jako to dělají hrdinové mých zářijových příběhů. Můžete si tedy přečíst povídku Výhodný obchod, ve které se dosud bezstarostně žijící Tuck ujme řízení rodinné firmy a zastoupí bratra a otce. V této zkoušce ohněm, ovšem získá nejen sebevědomí, ale i srdce krásné Amber.

I v dalších dvou romancích: To manželství byla chyba a Rajská zahrada jde také o rodinu. V té první musí veleúspěšný Wes dojít k poznání, co je v jeho životě opravdu důležité a jedinečné. Ve druhé romanci se zase Wade vrhá na pomoc svým náhradním rodičům a při té příležitosti potká svou osudovou ženu... Dalo by se tedy říci, že hrdinové na záchranné misi zachrání sami sebe, respektive dají svému životu ten pravý smysl. Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Andrea Laurenceová

RAJSKÁ ZAHRA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Undeniable Demands

První vydání:
Harlequin Books, 2013

Překlad:
René Skalský

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Andrea Laurence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Rajská zahrada: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2130-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2131-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2132-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Wade nenáviděl sních. Bylo tomu tak vždy. Někdo by si myslel, že člověk narozený v Nové Anglii bude na zimu zvyklý, ale ve Wadeově případě to neplatilo. Vždy v listopadu, když se objevily první sněhové vločky, část jeho dušičky se zimomřivě schoulila a zůstala tak až do jara. To byl taky důvod, proč si na týden před Vánocemi rezervoval cestu na Jamajku. Na svátky se chtěl jako vždy vrátit k Edenovým, ale zoufalý telefonát od jeho nevlastní sestry Julianny převrátil všechny jeho plány naruby.

S váháním požádal svého asistenta, aby cestu na Jamajku zrušil, přestože by pravděpodobně stačilo rezervaci přesunout na dobu po Vánocích. Novoroční přání by mohl stihnout telefonicky při popíjení osvěžujícího pěnového moku odněkud z pláže, kde by pohřbil všechny své starosti hluboko do písku.

Namísto toho teď řídil terénní vůz BMW úzkou asfaltkou směrem k farmě svých pěstounů. Wade dával skoro vždy přednost sportovnímu vozu, ale zimní venkovské silnice v Connecticutu nedávaly možnost využít přednosti tohoto rychlého vozu. Nechal jej tedy na Manhattanu a zvolil raději SUV, který měl zimní pneumatiky a dostatečnou výšku podvozku nad vozovkou, což zaručovalo, že neuvázne na nějakém sněhovém jazyku místy nedostatečně udržovaných cest.

Když z dálky spatřil velký červený štít, který označoval vjezd na farmu jeho pěstounů, zhluboka si oddech. Ani si nevšiml, že do té doby skoro ani nedýchal. Návrat domů v něm vždy vyvolával hluboký, nicméně však velmi příjemný dojem.

Tato farma byla vždy jeho jediným opravdovým domovem. V žádném z jiných míst se nikdy necítil podobně. Nerad vzpomínal na dobu, kdy žil u své pratety, a ani pobyt s matkou, u které krátce pobýval jako dítě, v něm nevzbuzoval příliš příjemné vzpomínky. Ale Rajská zahrada, jak nazývali farmu, pro něho vždy byla opravdovým rájem. Páru lidí, kteří se tam o něho starali, vděčil za svůj život. Oni byli bezesporu jeho opravdovými rodiči. Biologického otce Wade vlastně vůbec nepoznal a matku si ani neužil, protože ho odložila na tetin práh už jako batole. Pokud vůbec kdy přemýšlel o domově a rodině, měl na mysli vždy jen tuto farmu a rodinu Edenových.

Ti mohli mít jen jedno vlastní dítě, dcerku Julianu. Jednu dobu se zdálo, že jejich sen o domově plném dětí, které budou na farmě pomáhat a jednou ji také převezmou, se naplní. Ale osud rozhodl jinak. Přebudovali tedy starou stodolu v obytný dům a začali pečovat o bezprizorné chlapce.

Wade byl první, koho přijali. Julianna byla v té době ještě malé děvčátko s culíky, které s sebou stále tahalo oblíbenou panenku. Wadea Edenovi považovali za svého syna. A nebylo to proto, že na něho dostávali příspěvek od státu. Byl slušný a pracovitý chlapec, který nebyl v žádném případě pro rodinu přítěží. Spíše naopak.

Proto chtěl své náhradní rodiče o Vánocích navštívit. Zklamat je by bylo podle jeho názoru velmi těžkým hříchem. Ještě těžším než ten, kterého se dopustil před patnácti lety.

Wade zabočil na příjezdovou cestu, minul parkoviště a zamířil úzkou cestou na místo, kde parkovaly vozy rodiny. Bylo právě páteční odpoledne, dvacátého prvního prosince, a na parkovišti zákazníků bylo nejméně deset vozů. Molly, jeho matka, bude určitě v obchodě nabízet koláče a kakao lidem, kteří čekají na Kena, nebo některého jiného zaměstnance, až jim vybere a zabalí nový vánoční stromek.

Wade pocítil nutkání, aby se prodeje stromků zúčastnil, tak jak to dělal po všechna ta léta, která strávil jako chlapec na farmě a i později, kdy pravidelně navštěvoval farmu o vánočních prázdninách yaleské univerzity. Zapojit se do této práce mu připadalo zcela přirozené. Věděl ale, že nejprve musí vyřídit to, proč přijel a kvůli čemu zrušil svůj pobyt na jamajské riviéře.

Juliannin telefonát byl naprosto nečekaný. Ostatní bývalí chovanci farmu moc často nenavštěvovali. Většinou si vedli docela úspěšně a byli příliš zaměstnaní, což si nakonec Edenovi přáli. Avšak jejich úspěch měl často za následek, že zapomněli na lidi, kteří jim k tomu úspěchu dopomohli.

Když se koncem listopadu, na Den díkuvzdání, objevila na farmě bez jakéhokoli varování Julianna, bylo to pro rodiče překvapení. Otec Ken se právě zotavoval po srdečním záchvatu. Žádné z dětí o tom nechtěli informovat, aby se neobávaly o Kenovo zdraví, nebo aby to nechápaly jako žádost o příspěvek na zdrcující účet z nemocnice.

Wade, Heath, Xander i Brody – každý z hochů by určitě hned poslal šek a snažil se nějak pomoci. Avšak Ken i Molly byli přesvědčení, že si ve svízelné situaci pomohou sami. Bohužel, jejich řešením byl odprodej části pozemků, nevhodný pro pěstování vánočních stromků. Nemohli pochopit, proč tím

všechny děti tak zarmoutili. Ty zase nemohly rodičům říct pravdu. Tajemství muselo zůstat pohřbené v minulosti. A Wade přijel, aby se ujistil, že tomu tak bude i nadále.

Pokud bude mít štěstí, vezme si jednu ze čtyřkolek, objedne farmu a koupí nazpět prodané pozemky od jejich nových majitelů. A to vše ještě dřív, než Molly pozná, proč vlastně vůbec přijel.

Wade zjistil, že hlavní dům je prázdný – přesně jak předpokládal. Nechal na stole v kuchyni zprávu o svém příjezdu. Oblékl si pracovní kabát a boty a vzal si jednu ze čtyřkolek. Nemohl vyjet se svým luxusním terénním vozem a žádat lidi, aby mu odprodali zpět prodané pozemky.

Heath a Brody už také před tím navštívili farmu a zjistili, že ten, kdo koupil nejmenší z prodaných pozemků, na něm kempuje v obytném přívěsu. To byla pozitivní zpráva. Takoví lidé obvykle potřebují spíše peníze než nějaký pozemek. Pokud by ale zjistili, že o odkoupení pozemku usiluje nějaký bohatý člověk, snažili by se cenu vyhnat co nejvš.

Wade nastartoval čtyřkolku a rozjel se po cestě, vycházející ze středu farmy. Po tom, co Edenovi odprodali osmdesát pět akrů půdy, zbylo jim ještě asi dvě stě akrů, používaných převážně k pěstování vánočních stromků, hlavně jedliček. Severovýchodní část pozemku byla skalnatá a pro pěstování stromků se nehodila, proto se Ken rozhodl ji odprodat.

Když Wade dorazil až k hranici pozemku, bylo něco málo po půl třetí. Obloha byla bez mráčků a odraz slunečních paprsků od sněhu ho navzdory tmavým brýlím téměř oslepoval. Zpomalil a připravil si mapku, kterou stáhl Brody z internetu. Pomocí GPS si upřesnil svoji přesnou polohu. Osmdesát pět akrů půdy, kterou Edenovi prodali, bylo rozděleno

na dvě velké části a jednu menší část o rozloze deseti akrů. Byl si jistý, že to je právě ta parcela, o kterou se zajímá.

Wade hledal nějaké body, které by mu pomohly se zorientovat. Zatraceně, předpokládal, že podle členitého rázu krajiny to místo pozná, přestože se stále pokoušel vše raději zapomenout. Byla to tehdy událost, která změnila celý jeho život.

Teď už jen zbývá ten pozemek vykoupit zpět a až sejde sníh, určitě se objeví i ten balvan, který mu vždy připomínal obrovskou želvu.

Brodil se s čtyřkolkou dál sněhem až na vyvýšení před sebou a potom začal opět klesat. Náhle spatřil něco, co vypadalo jako třpytící se stříbrný trup malého letadla. Když se přiblížil, zjistil, že se jedná o hliníkovou karoserii nějakého starého obytného přívěsu. Sluneční paprsky, odražené od lesklého povrchu, ho oslepovaly. Vedle přívěsu parkoval starý ford pick-up, zřejmě určený k vlečení tohoto šestimetrového monstra.

Wade zastavil a vypnul motor. Nezaznamenal se-bemenší známky toho, že by přívěs byl obydlený. Už když jej tady před tím objevil Brody, zjistil podle poznávací značky, že patří nějakému V. A. Sullivanovi. Cornwall bylo docela malé městečko a Wade si nepamatoval, že by nějakého Sullivana znal. Musí to být zřejmě někdo nový. Bude to nakonec lepší. Nově přistěhovaný člověk si určitě nebude pamatovat na nějaký příběh, který se zde udál před patnácti lety.

Když pomalu kráčet k přívěsu, boty se mu bořily hluboko do sněhu. Nahlédl do malého okénka ve dveřích a potom zaklepal. Nic. Žádný zvuk se zevnitř přívěsu neozval.

No to je nadělení. Plahočil se sem takovou cestu pro nic za nic.

Už se chtěl obrátit na zpáteční cestu, když zaslechl cvaknutí pojistky střelné zbraně. Otočil hlavu vlevo, odkud přicházel podezřelý zvuk, a zjistil, že na něho míří hlaveň pušky. Necelých deset metrů od něho stála žena, zabalená do tlustého zimního kabátu, v pletené vlněné čepici a se slunečními brýlemi, které jí zahalovaly velkou část obličeje. Dlouhé rudé vlasy jí vykukovaly zpod čepice a vlály v čerstvém větříku. Ta barva vlasů mu něco připomněla. Kdysi ženu s takovými vlasy znal. Byly nádherné, jako plameny ohně. Velice příhodné – vždyť on si právě s ohněm zahrává.

Žena chvíli váhala, potom mírně sklonila zbraň. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Jste paní Sullivanová?“ Wade doufal, že někde v okolí není pan Sullivan s další namířenou zbraní.

„Slečna Sullivanová,“ opravila ho. „Co chcete?“

Takže je svobodná, tím lépe. Wade si byl vědom svého šarmu, který mu často pomohl v jednání s ženami. Široce se usmál. „Jmenuju se Wade Mitchell. Chtěl bych si s vámi pohovořit o možnosti –“

„Arogantní a umíněný realitní agent?“ Žena postoupila o několik kroků vpřed.

Wade se zamračil. Vypadalo to, že před ním nemá vůbec žádný respekt. Škoda, že je tak navlečená, takže ani nemůže poznat, koho má vlastně před sebou. Možná že by pochopil, proč ji jeho jméno tak popudilo. Na druhé straně, on je vlastně stejně obrněný proti zimě jako ona. „Ano, madam, jsem to já, i když bych pro svůj popis nepoužil stejná adjektiva jako vy. Chtěl bych se zeptat, jestli by vás nezajímalo...“

Zmlkl uprostřed věty, protože žena na něho opět výhrůžně zamířila pušku. „Zdá se, že jste to opravdu vy. Jenom nechápu, proč po tom všem mi i tady v Cornwallu Wade Mitchell otravuje život?“

Za temnými skly brýlí se jeho oči údivem rozšířily. „Nemám nejmenší tušení, že jsem vám provedl něco nepřijemného, slečno Sullivanová.“

„Vypadněte okamžitě z mého pozemku.“

„Je mi to velice líto. Co jsem vám vlastně udělal?“ Wade marně listoval v paměti. Měl s ní snad někdy rande? Nebo zbil jejího bratra? Neměl nejmenší po-
nětí, co provedl, že ji tak hluboce ranil.

Žena udělala několik kroků směrem k němu, s hlavní stále namířenou na jeho tělo. Sundala sluneční brýle, aby si ho mohla lépe prohlédnout. Odhalila tak svoji tvář a světlé oči. Smetanová kůže jejího obličejе ladila s ohnivými vlasy, které lemovaly tvář. Když na něho upřela modré oči, spatřil v nich touhu po odvetě za předstírání, že ji nepoznal.

Ve skutečnosti měl vynikající paměť a na tuto tvář s vlnajícími rudými vlasy nebylo možné zapomenout. Je pravda, že se o to po léta snažil, avšak čas od času pronikavý pohled jejích modrých očí na něho z podvědomí vykoukl. Pohled, který v sobě odrážel bolest za zradu.

V. A. Sullivan, současný majitel prodaného pozemku, jehož jméno zjistil už Brody, nebyl nikdo jiný než Viktoria Sullivanová, zelená architektka, bojovnice za ekologické koncepce, již před sedmi lety vyhodil ze své společnosti.

Žaludek mu poklesl. Ze všech možných kupců právě ona si musela koupit tento pozemek. Právě tato žena – Viktorie Sullivanová. Jediný člověk, kterého kdy vyhodil ze zaměstnání. Dlouho ho to bolelo, ale neměl jinou možnost. Hrubě porušila zaměstnanec-kou etiku. Těžce tehdy nesla svůj vyhazov z práce. A podle jejího postoje a rozhodnosti, se kterou na něho mířila svoji zbraň, ponížení za to propuštění z ní dosud nevyprchalo.

„Viktorie!“ zvolal se širokým úsměvem a snažil se, aby toto setkání vypadalo jako radostné překvapení. „Neměl jsem nejmenší tušení, že žijete tady.“

„Když už, tak slečno Sullivanová,“ opravila ho.

Wade přikývl. „Samozřejmě. Mohla byste sklonit tu svoji zbraň? Nejsem ozbrojený.“

„Pokud si přivoláte policii, tak už nebudete.“ Její slova byla ledová, stejně jako sníh. Nicméně však zbraň sklonila.

„Co vlastně chcete, pane Mitchell?“

Wade si uvědomil, že bude muset změnit taktiku a to okamžitě. Původně chtěl argumentovat tím, že její pozemek potřebuje k nějakému svému podnikatelskému záměru. To by však u ní okamžitě vyvolalo odpor.

Musí na to jít jinak. Pokud ovšem ona nezačne střílet.

„Slečno Sullivanová, chtěl bych odkoupit zpět ten váš pozemek.“

Tori stála pořád na svém místě, avšak její zlost pomalu vzrůstala. Tenhle muž byl zřejmě rozhodnutý zničit všechno, co je jí drahé. Pošpinil její reputaci a téměř zničil její profesionální kariéru. Vymýtil v ní veškerou víru v lásku k muži. Navíc ji obvinil z velmi ošklivé věci. Díky tomu ztratila nejen zaměstnání, ale i vlastní byt.

A nyní, když se usadila jinde a začala znovu budovat svůj život, chce opět zbořit všechny její plány a sny o novém domově. Pevně stiskla čelisti. Rozhodla se ještě dříve, než Wade vyřkl svoji otázku.

„Není na prodej.“

Zmizela v obytném přívěsu a práskla za sebou dveřmi.

Svlékla kabát a hodila ho na skládací postel. Náhle

uslyšela, jak se za ní otevírají dveře. Tori se otočila a uviděla toho bastarda, jak stojí v její malé kuchyňce. Taky si svlékl kabát a odhodil klobouk. Stál před ní jen v kalhotách a košili, jejíž zelená barva zdůrazňovala tmavou zeleň jeho očí a činila je ještě zlověstnějšími, než si z dřívějšíka pamatovala. Taky jeho krátké tmavohnědé vlasy byly rozčuchanější, než jak ho kdysi znala.

Bez rozmýšlení se opět chopila ručnice. Ve skutečnosti byla nabitá gumovými projektily. Používala je na odhánění zvěře, hledající v okolí jejího obydlí potravu. Neměla v úmyslu někoho vážně zranit. To se týkalo i Wadea Mitchella.

„Mohl byste vypadnout? Utratila jsem spoustu peněz, abych si to tady zrestaurovala, a nemám v úmyslu si cokoli poškodit, až budu po vás střílet.“

Ve Wadeových očích se jenom na okamžik objevil úlek. Ihned ho ale vystřídal široký úsměv, který jí vehnal ruměncem do tváří a z něhož se jí podlomila kolena. Pamatovala si ten pocit, který ji zachvátil, kdykoli vešel do jejich místnosti a pozdravil všechny srdečným: dobré jitro. Byla tehdy čerstvá absolventka univerzity a stala se stálým předmětem obdivu jednoho příslušníka zlaté mládeže, Alexe Stantona. Ale ona měla oči jen pro snědého a mnohem vážnějšího Wadea. Už tehdy, stejně jako i nyní, jeho široký úsměv a aristokratické chování dokázaly své.

Pokud by nebyla dost opatrná, mohla by jim podlehnout i teď. To dobře věděla.

„Slečno Sullivanová, mohli bychom spolu hovořit, aniž byste mě při tom neustále ohrožovala zbraní? Prosím.“

„Nemáme spolu o čem hovořit,“ Tori stále držela pušku v jedné ruce, zatímco si druhou rukou sundávala čepici a šátek. Byla celá rozpálená, ale nemělo to

co dělat s plynovým topením. Bylo to kvůli Wadeovi a jejímu dlouho zanedbávanému přehřátému libidu. Tento nenáviděný muž, který ji zradil a vyhodil ze zaměstnání, stále ještě dokázal zrychlit její pulz. „Je to neskutečná drzost, že jste sem bez pozvání vlezl, takže si zasloužíte, abych vás zastřelila.“

„Velice se za to omlouvám,“ řekl a odložil kabát přes židli u jejího jídelního stolu. „Ale musím s vámi za každou cenu tuto záležitost dnes projednat.“

Byla si jistá, že ví, proč je to tak důležité. Zřejmě koupil ten sousední pozemek a chtěl by k tomu přidat ještě ten její, ať už se ten jeho podnikatelský záměr týká čehokoli. Možná že celá řada majitelů okolních pozemků teď čeká na to, co se svým pozemkem hodlá udělat, aby jí mohli dát stejný návrh. Ale svého majetku se nevzdá. Tu parcelu tady koupila na základě dlouhého uvažování, dokonce vzala v potaz i genealogický průzkum. Od okamžiku, kdy zde zakotvila, věděla, že tady je to místo, kde chce vybudovat svůj nový domov.

Když zjistila, že Edenovi tady prodávají nějaké pozemky, spatřila v tom svoji životní příležitost. Je to perfektní místo. Umožní jí to postavit tady něklikaposchodový dům s obývacím pokojem, ze kterého bude široký výhled na údolí před sebou. Být obklopená pozemky farmy, která pěstuje vánoční stromky, jí zaručí i bezpečný příjezd.

„Vím, pane Mitchell, že jste zvyklý, aby bylo vždy po vašem. Ale mám obavu, že tentokrát vám to nevyjde.“

V tom okamžiku se ozvala elektrická konvička na vodu, kterou zapnula ještě před tím, než vyšla ven ze svého obydlí, aby vyhodila nějaké odpadky. Vroucí voda na kávu jí poskytla příležitost k neočekávané pohostinnosti. Podívala se na Wadea, který seděl

u jídelního stolu a díval se na konvičku s otázkou v očích.

S povzdechem odložila ručnici. Čaj se připravuje dost obtížně s těžkou nabitou zbraní v ruce.

„Můžu se zeptat, kolik jste za tuto parcelu zaplatila?“

„Nemůžete, ačkoli někde určitě o tom existuje veřejně přístupný záznam, který snadno získáte, věnujete-li tomu trochu času.“ Ze skříňky nad dřezem vytáhla dva sáčky s čajem, vložila je do šálků a zalila vroucí vodou.

„Odhaduju, že to mohlo být něco kolem stopětdvaceti tisíci dolarů.“

Tori se na něho ani nepodívala. Samozřejmě, obchodník s realitami je schopný cenu odhadnout s přesností několika tisíc. „Co tím sledujete?“

„Nabídl bych vám dvakrát tolik, než jste za pozemek zaplatila.“

Tori vypadla sklenka s medem na podlahu. Naštěstí byla z plastu, a tak se nerozbila. Shýbla se pro ni, ale Wade byl rychlejší. Naklonil se a zvedl nádobku. Jejich obličeje se na okamžik ocitly jen několik centimetrů od sebe. Ucítila známé zachvění někde hluboko v těle. Když jí med podával, jejich prsty se o sebe otřely. Tentokrát ji zabrnělo přímo u srdce. Rychle se vzpřímila, jako kdyby ji tento dotek popálil, a odlila do každého šálku pár kapek medu. Posunula jeden šálek před Wadea a sama se posadila ke stolu proti němu.

„To je směšné,“ zhodnotila stručně svoji reakci i jeho nabídku. Tori věděla lépe, než si byla ochotná přiznat, jak výhodná jeho nabídka je.

„Možná. Ale já na své nabídce trvám.“

„Něco mi tajíte,“ obvinila ho. „Jste člověk, který vydělává právě na tom, že lacino skupuje pozemky

a čeká na vhodnou dobu, kdy je prodat. Pochybuju, že byste mi dal víc, než na tomto projektu vyděláte, ať už tady postavíte cokoli.“

Wade se jí podíval do očí. Pramen hnědých vlasů mu spadl do tváře, která tím získala přímo chlapecký šarm. „Nehodlám tady stavět nic. Tento obchod není otázkou peněz.“

Tori se zatvářila posměšně. „Nestanete se před třicítkou milionářem, pokud jste se tak už nenarodil. Všechno je otázkou peněz.“

Než odpověděl, usrkl trochu čaje. „Toto se týká rodiny, ta je mnohem důležitější než peníze. Ten pozemek patřil mým rodičům. Prodali jej, aniž o tom řekli mně a ostatním mým sourozencům. Nikdy bychom k tomu nesvolili, kdybychom o tom věděli. Každý kousek půdy tady získali těžkou prací a my jsme tady vyrostli a prožili dětství. Neměli jsme tušení, že se rodiče dostali do finančních potíží.“

Tato informace vtáhla Tori do problému. Na její hezké tváři se objevil výraz porozumění. Wadeova slova byla dost přesvědčující. Ale byl to pořád ten stejný muž, který podle ní porušil zaměstnaneckou etiku a v zápětí ji vyhodil z práce. Byla vychovaná v naivním duchu generace hippies a netušila, že by jiní lidé mohli smýšlet jinak.

Tori získala jinou životní zkušenost než Wade. Ten neuvěřil jejímu přesvědčování, že je nevinná, a obrátil se k ní zády. Nevěřil jí, tak proč by ona měla věřit jemu?

Lidé, kteří jí prodali pozemek – Molly a Ken Ednovi – byli milí starší manželé. Nevypadali na to, že by mohli mít syna, jako je Wade Mitchell. Neměli dokonce ani stejné příjmení. Snad si nemyslí, že mu uvěří a padne před ním na zadek v okamžiku, kdy na ni upře svoje temně zelené oči?

Nebo když by před ní začal mávat bankovkami?

Nepotřebuje Wadeovy peníze. Za pozemek zaplatila v hotovosti. Patřila mezi vyhledávané zelené architektky ve Spojených státech. Procestovala celou zemi a na mnoha místech navrhovala ekologické budovy a sídliště. Budovy, pod kterými byla podepsaná, stály v Seatlu, Santa Fe a v San Francisku. Hned po ukončení studia se podílela na stavbě ve Filadelfii. Klidně se může jeho nabídce vysmát. Ale mohla by si vyzkoušet, jak doopravdy svoji nabídku myslí.

„Co kdybych vám nabídla, že pozemek odprodám za půl milionu?“ Byla to samozřejmě bláznivá cena, pokud na pozemku není nafta nebo v zemi ukryté diamantové naleziště, o čemž pochybovala. Věděla, že o takové věci se Wade nikdy nezajímal. Jediné, o co vždy usiloval, bylo něco stavět.

Wade ani nehnul brvou. „V takovém případě bych vytáhl šekovou knížku a na příslušném místě připojil svůj podpis. Vy byste si mohla koupit ještě lepší pozemek a všichni bychom byli spokojení. Ujišťuju vás, že mi nejde o nic jiného než o zachování majetku rodičů a mé historie.“

Páni! Tomu asi musí zoufale záležet na tomto kousku půdy. Skoro jí ho začalo být líto. Každý jiný by po takové nabídce okamžitě skočil. Čtyřnásobná suma, to už je pořádné lákadlo. Jen blázen by mohl odmítnout. S takovými penězi už by se dalo něco dělat – sehnat jiný pozemek, postavit bez hypotéky dům svých snů a vybrat si nějaké krásné auto. Musela připustit, že kdyby tady seděl naproti ní někdo jiný, vzala by si od něho peníze a do západu slunce by zmizela i se svým obytným přívěsem.

Jenomže tady nikdo jiný neseděl. Byl to pořád ten samý Wade Mitchell. A jí ani nenapadne, aby tomu člověku něco prodala. Za žádné peníze. A to jen

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rajská zahrada***

.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.